ulualusid mööda, pöönutamise paika otsima, wanad raukad ja eided jäiwad tuppa, kelledelle mõned sassekimbud sisse toodi, kuhu endid pääle sirutada wõisiwad. Pulmakära jäi ikka enam soiku. Kaks tallitajat kogusiwad ülejäänud toiduwara kokku ja paniwad ühe lauudi pääle mis seina külles warnade pääl oli. Kui need oma tööga walmis oliwad, läksiwad ära, ja nüid oligi muidu waikne asi, kui mitte need, kes enne magama läinud, nii suurt norinat 'poleks teinud, mis üsna kole kuulda oli.

Mis nüid poisile wiga noota wälja heita? Ta läks tasakeste lauudi juurde, kaapis kätega lauudid kaudu edasi ja tagasi, et tükikese leiba kätte saaks, mis ikka see esimene südamekinnitus piab olema. Aga seda ei puutunud mitte tema näpude wahele. Mis nüid hääks nõuuks? Kogemata juhtus tema käsi ühe taldreku külge töukama ja see puutus jälle teise külge, mis üle teine korra kilksus. — Üks naine, kes seda läbi une kuulis ja üles ärkas, mõtles et kass seda teinud, hakkas kõtsitama ja wälja ajama; aga 'polnud kedagist. Nüid langes süid ilmasüita „piitssabade" ehk „terawninade" (hiirede) pääle. Naine uinus jälle magama, ja üsna ilma mureta.

Et küll esimene nooda heitmine poisile nurja läks, wõttis ta siiski nõuuks weel teistkorda õnne katsuda. „Ükskõik", ütles ta iseeneses, „mis mull esimese rapsuga aga kätte juhtub, pähkan ma ära, olgu taldrek või waagen — ju sääl sees ikka midagist on, mis suhupista sünnib!" Ta ootas weel tüki aega. Kui kõigeparem uneaeg oli, läks ta suure joonega, wõttis lauudi serwast kinni ja tuetas jalad seina wastu, siis weel üks kämmel maad ülemalle — juba puutus käsi wõii külge. Aga tuline silk! kärwa õnnetust! Hirmsa kolina ja plarinaga kukkus lauudi ülewelt maha, ning kahejalgne „piitshännamees" jäi selite alla. Kui wälk, kargas ta maast jälle ülesse ja oli silmapilk oma endises urkas, kus ta waguši kuulama jäi, mis nüid saab.

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1889, lk. 28